

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W 2012 roku J. C. oraz oskarżony A. S. (1) zapoznali się podczas pobytu oskarżonego w zakładzie karnym typu półotwartego. Oskarżony i J. C. zostali parą, a od lutego 2013 roku zamieszkali razem. Początkowo zamieszkali w dzielnicy W., a następnie w mieszkaniu przy ulicy (...).

J. C. poprosiła swoją matkę M. G., by ta założyła konto w banku. W związku z tym, w dniu 23 maja 2013 roku J. C. wraz z M. G. udały się do placówki banku (...) S.A. przy ulicy (...) w W., gdzie M. G. (1) założyła rachunek bankowy. Wszelką dokumentację do rachunku bankowego, łącznie z danymi umożliwiającymi logowanie do systemu internetowej obsługi konta zabrała J. C.. J. C. była użytkownikiem konta jak i dołączonej do niego karty, mimo iż nie posiadała pisemnego upoważnienia swojej matki.

W tym czasie oskarżony A. S. (1) wspólnie z J. C. zawarli za pośrednictwem sieci Internet na dane M. G. umowy o pożyczki z ośmioma podmiotami

I tak zawarli umowy:

W okresie pomiędzy 23 a 27 czerwca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. Uzyskana przez nich kwota pożyczki wyniosła 1200 złotych. Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o. Pożyczka nie została spłacona.

W dniu 23 maja a 26 czerwca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. Pożyczka została udzielona w wysokości 310 złotych i 930 złotych. Pożyczka na kwotę 310 złotych została spłacona w całości, natomiast kwota 930 złotych nie została spłacona. Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o.

W okresie od dnia 23 maja do 27 czerwca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. Uzyskana kwota pożyczki wyniosła 400 złotych. Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. (2) i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o. Pożyczka nie została spłacona.

W okresie pomiędzy 23 maja a 1 lipca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. Uzyskana kwota pożyczki wynosiła odpowiednio 600 złotych w dniu 23 maja, 900 złotych w dniu 5 czerwca, które to pożyczki zostały spłacone, oraz 1000 złotych w dniu 4 czerwca i 1200 złotych w dniu 1 lipca, które to pożyczki nie zostały spłacone. Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe NetCredit .z o.o.

W okresie pomiędzy 23 maja 2013 roku a 19 czerwca 2013 roku z VIA SMS PL (...). z o.o. Uzyskana kwota pożyczki wyniosła 300 złotych w dniu 23 maja 2013 roku (pożyczka została spłacona), 400 złotych w dniu 8 czerwca 2013 roku (pożyczka została spłacona) oraz 500 złotych w dniu 19 czerwca (pożyczka nie została spłacona). Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe VIA SMS PL .z o.o.

W okresie pomiędzy 24 maja 2013 roku a 28 czerwca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. Uzyskana kwota pożyczki wyniosła 300 złotych w dniu 23 maja, 600 złotych w dniu 8 czerwca, które to pożyczki zostały spłacone oraz w dniu 28 czerwca 2013 roku na kwotę 800 złotych (umowa została zawarta telefonicznie, a pożyczka nie została spłacona). Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o.

W dniach 26 maja, 3 czerwca i 10 czerwca 2013 roku z W..pl (...). z o.o., uzyskana kwota pożyczki wynosiła odpowiednio 199,00 złotych w dniu 26 maja (która to pożyczka została spłacona), 1000 złotych w dniu 3 czerwca (która to pożyczka została spłacona) oraz 1000 złotych w dniu 10 czerwca, która to kwota nie została spłacona. Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o.

W dniach od 27 maja do 1 lipca 2013 roku z (...) Sp. z o.o., uzyskana kwota pożyczki wyniosła odpowiednio 300 złotych w dniu 27 maja (pożyczka została spłacona), 700 złotych w dniu 6 czerwca (pożyczka została spłacona), 1000 złotych w dniu 10 czerwca roku (pożyczka została spłacona), 1500 złotych w dniu 1 lipca (pożyczka nie została spłacona). Przy zawieraniu umowy pożyczki oskarżony A. S. (1) oraz J. C. użyli rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. G. i dokonali przelewu autoryzacyjnego na konto bankowe (...) Sp. z o.o.

W lipcu 2013 roku J. C. wyprowadziła się z mieszkania wspólnie zajmowanego z oskarżonym A. S. (1).

W połowie sierpnia 2013 roku do M. G. (2) zostało wystosowane pismo z (...) Sp. z o.o., w którym zwrócono się do niej o zapłatę kwoty 1080 złotych tytułem zwrotu pożyczki oraz z VIA SMS PL (...) z o.o., o zapłatę kwoty 712,50 złotych tytułem zwrotu pożyczki.

W dniu wydania wyroku oskarżony A. S. (1) miał 35 lat, posiadał wykształcenie podstawowe, z zawodu jest stolarzem meblowym, nie posiadał nikogo na utrzymaniu, nie posiadał żadnego majątku i był karany.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 351-357, 545-546), częściowo zeznań M. G. (k. 1-4, 49-51, 546-548), zeznania A. C. (k. 166-167, 548-549), zeznań A. Ł. (k. 249-251, 549), zeznania K. M. (k. 168-169, 549-550), zeznania P. S. (k. 257-259, 614), zeznania A. S. (2) (k. 151-153), zeznania E. K. (k. 238-240), zeznania Ł. G. (k. 254-255), zeznania K. O. (k. 263-265), zeznania K. P. (k. 269-271), zeznania M. D. (k. 277-278), zeznania C. K. (k. 301-302), zeznania T. S. (k. 346-347, 656), częściowo zeznania J. C. (k. 27-28, 360-365), oświadczenia (k. 5), wezwania do zapłaty (k. 11-12), historia transakcji (k. 13-25), zaświadczenie (k. 26), zaświadczenie (k. 53-54), informacja V.. Pl (k. 55-56), informacja DialCom 24 (k. 63), informacja z (...) Sp. z o.o. (k. 65-66), dokumentacja z Ok. (...) Sp. z o.o. (k. 69-84), potwierdzenie o operacji (k. 85-87), pismo z Rapid (...) Polska (k. 89), informacja z (...) Sp. z o.o. (k. 92-94), informacja z Via sms.pl (k. 100), informacja z (...) Sp. z o.o. (k. 102-103), dane dot. nr IP (k. 105-108), notatka urzędowa (k. 109), wezwanie do zapłaty (k. 111), pismo do K. Inkaso (k. 112), umowa pożyczki (k. 130-134), informacja z (...) Centertel (k. 147), potwierdzenie operacji (k. 154), protokół oględzin wraz załącznikami (k. 155-160), pismo z T-M. – (k. 190-191), płyta z informacją z O. – (k. 210), protokół oględzin z załącznikami (k. 225-230), korespondencja z Ok. (...) Sp. z o.o. (k. 281-298), pismo z W..pl (k. 464), danych o karalności (k. 672-674).

Wobec tego, iż w toku postępowania zaistniała uzasadniona wątpliwość odnośnie poczytalności oskarżonego A. S. (1) – przeprowadzone zostało jego badanie sądowo-psychiatryczne.

W opinii sądowo-psychiatrycznej biegli lekarze z zakresu psychiatrii nie stwierdzili u A. S. (1) choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali natomiast u niego osobowość nieprawidłową. Stan psychiczny, zdaniem biegłych, w odniesieniu do czasu popełnienia zarzucanego czynu, nie zniósł i nie ograniczał u oskarżonego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności kierowania swoim postępowaniem. Biegli ponadto wskazali, iż w aktualnym stanie psychicznym oskarżonego nie ma przeciwwskazań do jego udziału w czynnościach postępowania sądowego.

dowód: opinia sądowo – psychiatryczna (k. 539-540)

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 352-357) oskarżony A. S. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że J. C. poznał w 2012 roku, a od grudnia 2012 roku zamieszkali razem. Wskazał, że gdy zamieszkiwali wspólnie korzystali z komputera pożyczonego od koleżanki J. C.. Miał założone konto w Raiffeisen Bank, a następnie za namową J. C. założył rachunek w banku (...). Przy użyciu konta w banku (...) oskarżony wziął na swoje dane osobowe pożyczkę w (...) .pl, której nie spłacił. Oskarżony wskazał, że J. C. miała założone konto w banku (...), poprosiła również matkę, by ta założyła konto w banku. Wyjaśnił, że nie widział dokumentów dotyczących otwarcia

rachunku bankowego na dane M. G.. Na pytanie, czy wie coś na temat pożyczek zaciąganych na dane M. G. oskarżony odmówił odpowiedzi na pytanie. Wskazał, że rozmawiał z matką J. na temat zaciągania przez J. pożyczek na dane jej matki. Przyznał, że był świadkiem rozmów, w trakcie których J. C. podawała się za swoją matkę przy weryfikacji składanych przez Internet wniosków o udzielenie pożyczki. Nie rozmawiał z J. na ten temat i nie pomagał jej, nie brał tych pożyczek i nie korzystał z nich. Ponadto wziął pożyczkę na dane swojej matki.

Przesłuchany w toku postępowania sądowego, oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wskazał, że w okresie wskazanym w zarzutach mieszkał z J. C. w wynajętym mieszkaniu i nie miał pojęcia co J. C. robi w Internecie. Miała ona dostęp do wszystkich urządzeń znajdujących się we wspólnie zajmowanym mieszkaniu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), Sąd jedynie w części obdarzył je wiarą. Bez wątplenia oskarżony był w związku z J. C. i razem zamieszkiwali. Za prawdziwe można uznać również takie okoliczności jak posiadanie przez oskarżonego kont bankowych w banku (...) oraz banku (...), czy zawarcie umowy o dostarczanie usług telewizyjnych i internetowych. W wyjaśnieniach oskarżonego występują jednak sprzeczności, co świadczy o fakcie, że podawane przez oskarżonego okoliczności dotyczące umów zawieranych na dane M. G. nie są prawdziwe, a stanowią wyłącznie przyjęta przez oskarżonego linię obrony. Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony wskazał, że miał wiedzę o tym, że J. C. zaciąga pożyczki przez Internet, w toku postępowania sądowego wskazał zaś, że nie ma pojęcia, co J. robiła przez sieć Internet. A. S. (1) wskazał również, że utrzymywał mieszkanie zajmowanie wspólnie z J. C., co stoi w sprzeczności z zeznaniami J. C., która wskazała, że to ona płaciła za wynajem mieszkań.

Sąd uznał zeznania J. C. za wiarygodne częściowo. Przesłuchana po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego wskazała, że za pośrednictwem rachunku bankowego założonego na dane jej matki nie brała pożyczek, a brał je oskarżony. Na dowód tego pokazała SMS, który przysłał jej oskarżony, w którym wskazał on, by J. C. powiedziała, że to on brał pożyczki na dane M. G.. Późniejsze zeznania J. C. wskazują, że przyznaje się ona do dokonania zarzucanego jej czynu zabronionego. Odmówiła jednak odpowiedzi na pytanie kto wypłacał pieniądze uzyskane z pożyczek, kto przelewał pieniądze w celu dokonania weryfikacji. Wskazała, że zamierzała spłacać zaciągnięte zobowiązania, jednak nie spłaciła ich. J. C. zeznała, że w okresie wskazanym w zarzutach otrzymywała rentę po ojcu, pracowała też w sklepie. Za wynajem mieszkań płaciła J. C., A. S. (1) rzadko dawał pieniądze na ten cel. Zeznania J. C. zawierają sprzeczności w zakresie okoliczności, kto zaciągał pożyczki i w tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka złożonym po raz drugi, tj. w dniu 26 września 2014 roku, gdyż niezasadne byłoby stwierdzenie, że J. C. niesłusznie próbuje obarczyć się odpowiedzialnością za popełnienie czynu zabronionego.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. G. tylko częściowo. Wskazała ona, że za pomocą założonego przez nią konta w banku (...) S.A., został zawarty szereg pożyczek przy użyciu jej danych osobowych. Jednakże świadek nie miała wiedzy dotyczącej zaciągania tychże pożyczek przez jej córkę lub starała się ją chronić. Biorąc pod uwagę, że świadek jest matką J. C., która wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym zaciągnęła pożyczki za pomocą sieci Internet, Sąd podszedł do jej zeznań z należyтым dystansem.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozostałych świadków przesłuchanych w sprawie. Zeznania świadków A. S. (2), E. K., A. Ł., Ł. G., P. S., K. O., K. P., M. D., C. K. potwierdzają zawarcie umowy pożyczek na dane M. G., jednakże żaden ze świadków nie posiadał wiedzy na temat kto w rzeczywistości zawierał umowy.

A. C. – mąż J. C. nie miał wiedzy na temat zaciągnięcia kredytów przez oskarżonego czy J. C.. K. M. nie znała oskarżonego ani J. C., w związku z tym jej zeznania nie wniosły nic do sprawy. T. S. nie miała wiedzy na temat czynów zabronionych popełnionych przez oskarżonego, a będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Wątpliwości Sądu co do logicznej poprawności i merytorycznej słuszności wniosków nie wzbudziła również opinia sądowo – psychiatryczna (k. 539-540).

W ocenie Sądu w opinii sądowo – psychiatrycznej biegli w sposób rzetelny przedstawili stan psychiczny oskarżonego, a dokonaną analizę szczegółowo uzasadnili. Opinia jest zrozumiała, jasna, pełna, rzeczowa, została sporządzona przez doświadczonych specjalistów na podstawie bezpośredniego badania oskarżonego. Nadto opinia ta odpowiada

wszelkim wymogom prawnym i formalnym, jak również nie zawiera elementów, które podważałyby jej wiarygodność. Zarówno sama opinia, jak również kompetencje biegłych nie zostały przez strony zakwestionowane.

Tak więc w ocenie Sądu sporządzona w przedmiotowej sprawie opinia sądowo – psychiatryczna jest w pełni miarodajna.

Autentyczność i prawdziwość pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej.

Przechodząc do ogólnych rozważań na temat przepisu art. 286 § 1 k.k. wskazać należy, że oszustwa dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą jednego z trzech sposobów, tj. wprowadzenia w błąd tej osoby, wyzyskania błędu tej osoby, wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Błędem w rozumieniu znamion tego przestępstwa jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością, a jej odbiciem w świadomości człowieka. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Innymi słowy, działanie mające na celu wywołanie błędu, odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, t. III, s. 153-154). Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach. Może polegać m.in. na złożeniu określonego oświadczenia.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Nadmienić należy, iż do skutku nie należy osiągnięcie korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa, jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi chcieć w tym celu użyć określonego działania lub zaniechania.

Dla przyjęcia zamiaru konieczne jest ustalenie, że sprawca miał świadomość przekazywania osobie rozporządzającej mieniem nieprawdziwych informacji i działania w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej. („Kodeks karny – część szczególna”, t. III tamże, s. 155). O zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności sprawy. Dopiero bowiem na podstawie wszystkich okoliczności dotyczących danego wypadku i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie, do czego zmierzał, czego chciał, względnie - postępując w określony sposób - co przewidywał i na co się godził. Możliwe jest ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sam sposób działania, pod warunkiem jednakże, iż działanie to jest tego rodzaju, że podjęcie go przez sprawcę wskazuje jednoznacznie, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego on zmierza. Jednoznaczność ta nie może oznaczać niczego innego, jak nieodzowność określonego skutku, gdyż wtedy tylko możliwe jest prawidłowe ustalenie, iż sprawca chciał określonego skutku swego działania (wyrok SN z 12 maja 1976 r., V KR 20/76, Gazeta (...), nr 22, s. 6).

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony A. S. (1) wypełnił swym działaniem znamiona zarzucanego mu przestępstwa. Oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez:

- a) (...) Sp. z o.o. na kwotę 1200 złotych;
- b) (...) Sp. z o.o. na kwotę 930 złotych;
- c) (...) Sp. z o.o. na kwotę 400 złotych;

- d) (...) Sp. z o.o. na kwotę 2200 złotych;
- e) VIA SMS PL (...) z o.o. na kwotę 500 złotych;
- f) (...) Sp. z o.o. na kwotę 800 złotych;
- g) W..pl (...) z o.o. na kwotę 1000 złotych;
- h) (...) Sp. z o.o. na kwotę 1500 złotych;

Oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z J. C. każdorazowo wprowadzał w błąd pracowników wyżej wymienionych instytucji w ten sposób, że podawali oni dane osobowe matki J. M. G. na stronach internetowych, a w celu weryfikacji danych dokonywali oni przelewów z konta bankowego założonego przez M. G.. W przypadku konieczności weryfikowania danych osobowych poprzez rozmowę telefoniczną, prowadziła ją J. C.. Pieniądze były przelewane przez wyżej wymienione instytucje finansowe na konto M. G.. Oskarżony i J. C. podawali również fałszywe dane co do zatrudnienia i zarobków. Udzielenie pożyczek przez instytucje finansowe bez wątplenia kwalifikuje się jako niekorzystne rozporządzenie mieniem – oskarżony i J. C. nie spłacili pożyczek.

W sprawie brak jest możliwości ustalenia, kto fizycznie wypełniał wnioski o udzielenie pożyczki. Bez wątplenia jednak można stwierdzić, że ze względu na trudną sytuację finansową A. S. (1) i J. C. postanowili zawierać na dane M. G. umowy pożyczek, a następnie mieli wspólnie korzystać z uzyskanych pieniędzy.

Wszystkie powyższe okoliczności pozwalają na przyjęcie, że nawet zakładając niewykonanie przez A. S. (1) własnoręcznie czynności polegających na wypełnieniu wniosku o udzielenie pożyczki, przestępstwa mu zarzucone zostały przez niego popełnione wspólnie i w porozumieniu z J. C. w myśl 18 § 1 k.k.

Oskarżony popełnił zarzucone mu czyny w 2013 roku, zaś wyrok w niniejszej sprawie zapadł w dniu 24 maja 2016 roku, w związku z tym, że ze względu na zmianę ustawy Kodeks karny, konieczne było rozstrzygnięcie, która ustawa będzie względniejsza dla sprawcy.

Zgodnie z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W brzmieniu obowiązującym aktualnie, art. 91 § 1 k.k. przewiduje, że przestępstwa muszą zostać popełnione z wykorzystaniem tej samej sposobności, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. W związku z tym należy stwierdzić, że ustawą względniejszą dla sprawcy jest ustawa Kodeks karny obowiązująca przed dniem 1 lipca 2015 roku, ze względu na możliwość zakwalifikowania zarzuconych oskarżonemu czynów jako ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie bez wątplenia można stwierdzić, że oskarżony popełnił zarzucone mu przestępstwo w warunkach z art. 91 § 1 k.k. Wszystkie przestępstwa zostały popełnione przez oskarżonego w podobny sposób – poprzez zawieranie umów o pożyczkę przy pomocy sieci Internet. Ponadto zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu – od 23 maja 2013 roku do 1 lipca 2013 roku. Sąd mógł więc orzec karę na podstawie art. 286 § 1 k.k., w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zdaniem Sądu wskazane okoliczności bezspornie dowodzą, iż oskarżony działał z zamiarem wyłudzenia z instytucji finansowych korzyści majątkowych. Oskarżony niewątpliwie działał ze świadomością, że gdyby instytucje finansowe, w których składał wniosek o udzielenie pożyczki znały rzeczywistą sytuację majątkową oskarżonego i J. C., bez wątplenia nie udzieliłyby im pożyczek. Poza tym był świadomy, że wprowadza instytucje finansowe w błąd, podając dane M. G..

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrył się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu i – w ocenie Sądu - miał świadomość bezprawności swego czynu. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jego postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne. Przypisanie winy oskarżonemu A. S. (1) jest więc w pełni uzasadnione.

Oceniając stopień winy oskarżonego, Sąd uznał, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony świadomie usiłował wyzyskać błąd pracowników instytucji finansowych. Oskarżony zdawał sobie sprawę, iż podaje fałszywe dane osobowe i w rzeczywistości nie miałby szans na uzyskanie pożyczek w takiej wysokości.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego A. S. (1) czynu Sąd uznał za wysoki, mając na uwadze rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra, postać zamiaru, motywację oskarżonego, jak również okoliczności popełnienia czynu. Czyn popełniony został przez oskarżonego umyślnie i w zamiarze bezpośrednim. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Skierowane jest przeciwko jednemu z podstawowych dóbr chronionych prawem jakim jest mienie, własność, a więc przeciwko dobru, które w gradacji dóbr chronionych prawem usytuowane jest tuż za ludzkim życiem i zdrowiem.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., nadto Sąd miał na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść- przy czym w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, na który składa się głównie rodzaj i charakter naruszonego przezeń dobra prawnego, jakim w przedmiotowej sprawie jest własność, jak również wcześniejszą karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu.

Mając na względzie powyższe - Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, kara pozbawienia wolności w ustalonym wymiarze jest karą sprawiedliwą, adekwatną do okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, do stopnia jego społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego. Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd miał również na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze tych kar w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej, której zadaniem jest wyrobienie u sprawcy przekonania o nieuchronności kary.

I tak, w ocenie Sądu, kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest karą sprawiedliwą, adekwatną do okoliczności niniejszej sprawy. Kara musi być dolegliwością, aby pomogła uświadomić oskarżonemu, że postąpił w sposób sprzeczny z porządkiem prawnym i jednocześnie powstrzymać go od kolejnych naruszeń.

Ze względu na fakt, że oskarżony zarzucony mu czyn popełnił wspólnie i w porozumieniu z J. C. i wspólnie skorzystali z pieniędzy wyłudzonych z instytucji finansowych, Sąd obciążył oskarżonego A. S. (1) obowiązkiem naprawienia szkody w części poprzez zapłatę połowy kwoty wyłudzonej od poszkodowanych, tj. 600 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o., 465 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o., 200 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o., 1100 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o., 400 złotych na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz 500 złotych na rzecz W..pl (...). zo.o.

Z uwagi na fakt, że oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd w punkcie IV wyroku zasądził na rzecz adw. T. R. kwotę 756 złotych plus 23% podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie IV sentencji wyroku zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe w sytuacji orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.